

Arrest

nr. 285 953 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 27 januari 2020, diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 mei 2020.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 11 oktober 2014 en 28 mei 2015, in Noorwegen op 25 februari 2015 en in Duitsland op 31 augustus 2017 (Eurodac). Op 19 augustus 2020 werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 30 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker

bij aangetekende brief van 31 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/05/2020
Overdracht CGVS: 12/02/2021*

U had op 15 juni 2022, van 13.46 uur tot 18.00 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Wouchawouo Abubekr Njifoutahouo loco meester Christophe Desenfans, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Badi Ade-clan (clanfamilie Hawiye) te behoren. U bent op 4 maart 1995 geboren in het district Howlwadag van Mogadishu, waar u met uw ouders, broers en zussen woonde. U ging tot de achtste klas naar een gewone school en volgde hiernaast negen maanden een cursus gezondheidszorg.

In februari 2013 begon u te werken voor het Dar Al Shifa Specialist Hospital als bewaker in de hoofdvestiging. U hielp hiernaast bij de toediening van eten en medicijnen in de afdelingen van Lafoole en Hodan. Dit ziekenhuis werd gesponsord door Turkije.

Na een maand op uw werk kreeg u herhaaldelijk sms'en van Al-Shabaab waarin u werd bedreigd. Ook uw vader werd door Al-Shabaab opgebeld om te zeggen dat ze u gingen doden. In april was u met collega's onderweg naar de afdeling in Hodan toen door een landmijn vier collega's in een andere auto omkwamen. In juli 2013 was u onderweg naar de afdeling in Lafoole toen door een landmijn drie collega's overleden. In augustus 2013 werden twee collega's in de buurt van hun huis in de wijk Darkeynley doodgeschoten. Vijf maanden voor uw vertrek verhuisde u van Howlwadag naar de wijk Waberi in de buurt van het ziekenhuis, waar u met collega's samenwoonde.

Op 13 december 2013 verliet u Somalië en reisde op legale wijze met het vliegtuig via Djibouti naar Iran. U reisde op illegale wijze verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk, waar u op 11 oktober 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Alvorens in Oostenrijk een beslissing ontvangen te hebben, reisde u in februari 2015 via Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen, waar u op 25 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Noorwegen werd geoordeeld dat Oostenrijk bevoegd was voor de behandeling van uw verzoek, waarna u in mei 2015 naar Oostenrijk werd gerepatriëerd. Uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd op 19 december 2016 afgewezen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar wachtte dit niet af. U ging in januari 2017 naar Duitsland, maar werd terug naar Oostenrijk overgebracht. U keerde in augustus 2017 terug naar Duitsland, waar u op 31 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd op 7 september 2017 nietontvankelijk verklaard. U tekende hiertegen beroep aan, dat op 22 juni 2018 werd afgewezen. U reisde op 27 januari 2020 naar België.

Op 15 mei 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door Al-Shabaab.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een attest van uw Somalische nationaliteit uitgegeven door de Somalische ambassade in Duitsland, uw werkkaart, Facebookposts over en van uw collega's en documenten over uw procedure in Duitsland.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. U maakt de elementen die aan de basis van uw nood aan bescherming zouden liggen immers niet aannemelijk.

U legt vooreerst tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van uw eerdere verzoeken in Oostenrijk, Noorwegen en Duitsland. Bij uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen gaf u een andere naam, geboortedatum en geboorteplaats op (Aanvraag derde Landen Noorwegen, p. 2-4). Tijdens uw interview in Oostenrijk gaf u toe gelogen te hebben over alles wat u in Noorwegen vertelde op aanraden van de smokkelaar (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 8). Ook in Duitsland gaf u een andere naam en geboortedatum op (Aanvraag derde landen Duitsland, p. 5).

Naast deze tegenstrijdigheden over uw identiteit, legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw herkomst en asielrelaas. Zowel in Oostenrijk als in Duitsland verklaarde u namelijk dat u in Qoryoley woonde en in het ziekenhuis werkte. Omdat u hierdoor indirect voor de regering werkte, zou u er door Al-Shabaab bedreigd zijn geweest en collega's zouden door Al-Shabaab gedood zijn. Toen Al-Shabaab een aanval zou hebben uitgevoerd op dit ziekenhuis zouden u en uw collega's door het leger naar Mogadishu gebracht zijn. Hier zou u nog vijf maanden verbleven hebben alvorens u het land verliet (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 3, 5, 7; Aanvraag derde landen Duitsland, p. 12-13, 15). Uw werkplaats en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend, waren dus tegenstrijdig met uw voorgaande verzoeken in twee verschillende landen.

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat de tolk in Oostenrijk dit verkeerdelijk vertaald heeft, aangezien u nooit in Qoryoley geweest bent. U zou verteld hebben over het ziekenhuis van Qoryoley, aangezien het personeel naar Mogadishu werd overgebracht omwille van een aanval van Al-Shabaab (CGVS, p. 21). In uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud verduidelijkt u dat zij vervolgens met u samenwerkten in de afdeling in Lafoole (Opmerkingen NPO). Tijdens uw interview in Duitsland besloot u hetzelfde te vertellen, aangezien ze de informatie uit Oostenrijk al hadden (CGVS, p. 22). Uw uitleg kan geenszins overtuigen. U gaf namelijk herhaaldelijk en ondubbelzinnig aan tijdens uw interviews in Duitsland en Oostenrijk dat u in Qoryoley gewoond en gewerkt zou hebben (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 3, 7; Aanvraag derde landen Duitsland, p. 12, 15). Meer zelfs, tijdens uw interview in Oostenrijk werd u geconfronteerd met eerdere verklaringen waarin u had aangegeven dat u in Mogadishu woonde en naar school was gegaan. U hield toen echter vol in Qoryoley gewoond te hebben en school te hebben gelopen (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 6) Voorts werden uw verklaringen er voorgelezen en ging u ermee akkoord (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 10). Hoewel u de tolk in Oostenrijk zou hebben aangeklaagd en tegen deze beslissing in beroep ging, wachtte u deze bovendien niet af en reisde u verder naar Duitsland (CGVS, p. 11-12). Indien deze tolk werkelijk grote fouten zou hebben gemaakt en u dit zou kunnen aantonen met een opname van het gesprek (CGVS, p. 11), kan echter van u verwacht worden dat u dit proces dan ook zou afwachten. Dat u dit niet deed, schaadt de geloofwaardigheid van deze problemen met de tolk dan ook ernstig. Uit het voorgaande kan dan ook afgeleid worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de locatie van uw werk en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben. Indien u werkelijk door uw werk in Mogadishu problemen zou hebben gekregen met Al-Shabaab kan van u verwacht worden dat u hierover van bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid zou vertellen. Dat u dit niet deed, brengt de geloofwaardigheid van werk voor dit ziekenhuis en uw asielrelaas dan ook ernstig in het gedrang.

Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd vond er in juli 2013 een bomaanslag plaats voor het ziekenhuis, die door Al-Shabaab werd opgeëist en Turkse diplomaten te viseren. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd of er buiten de drie door u vermelde aanslagen op collega's nog andere aanslagen plaatsvonden, maakte u hierover echter geen enkele melding. U verklaarde dat enkel die feiten plaatsvonden toen u er aan het werk was (CGVS, p. 18). Wanneer u met de aanslag voor het ziekenhuis werd geconfronteerd, stelt u dat er op die weg veel aanslagen gebeurden en dat u enkel rekening hield met uzelf en uw collega's en niet met de Turken (CGVS, p. 20). U kan hiermee niet verklaren waarom u deze aanslag, die het ziekenhuis waar u als bewaker aan de toegangsdeur werkte (CGVS, p. 9) en waarbij een dode en drie gewonden vielen, niet vermeldde, ondanks dat er expliciet gevraagd werd of er nog andere aanslagen plaatsvonden in de periode dat u er werkte. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw werk voor dit ziekenhuis dan ook verder.

De documenten die u neerlegt in verband met uw werk voor het ziekenhuis kunnen dit gebrek aan geloofwaardigheid niet omkeren. Betreffende de door u neergelegde werkkaart dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van

Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits-) documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische documenten, waaronder werkkaarten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Het gaat bovendien slechts om een kopie, aangezien het origineel verloren zou zijn geraakt (CGVS, p. 13).

De foto's van Facebook die op uw eigen profiel zouden zijn geplaatst, kunnen niet aantonen dat u voor het ziekenhuis werkte. Ze handelen over de dood van collega's, maar uit deze foto's kan niet opgemaakt worden dat u met hen zou samengewerkt hebben in een ziekenhuis. De foto die door het profiel "C. M." werd gedeeld lijkt gemanipuleerd te zijn. De scherpte, de belichting en het kleurenspectrum van beide gezichten is namelijk erg verschillend. Deze foto's op Facebook kunnen de ongeloofwaardigheid van uw profiel van medewerker van het ziekenhuis dan ook niet omkeren.

Over de problemen die u door uw werk zou hebben gekend legt u ook in België tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat u bij de aanslag in april 2013 beschoten werd, waardoor verschillende collega's om het leven kwamen (Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud had u het echter over een landmijn waarover collega's reden (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u steeds gezegd hebt dat het een landmijn was (CGVS, p. 21). U geeft hiermee echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaring bij DVZ werd u voorgelezen en u ging hiermee akkoord (Vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud maakte u geen melding van fouten of problemen tijdens uw interview bij DVZ (CGVS, p. 2). Deze tegenstrijdigheid brengt dan ook verder schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw werk voor het ziekenhuis en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen hierover. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het "EASO COI Report. Security Situation" van 20 september 2021, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf en uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 28 februari 2022, beschikbaar op

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20220228.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming

afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 28 februari 2022) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad.

Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door schietincidenten tussen de veiligheidsdiensten, al-Shabaab, onbekende gewapende groepen en clanmilities. Daarnaast gebeuren er gerichte moorden met vuurwapens, terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven (vooral autobommen), granaat- en mortieraanvallen en aanslagen door zelfmoordterroristen tegen veiligheidspersoneel en burgers met een bepaald profiel waaronder overheidspersoneel, journalisten, een clanouder en een groep rekruten. Een analyse van de door ACLED geregistreerde incidenten geeft aan dat er twee hoofdtypen van geweld zijn in Mogadishu in de verslagperiode: geweld door middel van vuurwapens (70 %) en explosieven (19 %). Ze worden voornamelijk opgeëist door of toegeschreven aan al-Shabaab. Volgens de verzamelde gegevens voert al-Shabaab in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en in de buurt van hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus, aan drukke kruispunten en overheidsgebouwen.

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. De politieke crisis over de organisatie van de presidents- en parlementaire verkiezingen vertaalt zich naar een persoonlijke strijd tussen de president Farmajo en eerste minister Roble in de tweede helft van 2021. Deze machtsstrijd wordt ook zichtbaar in de straten van Mogadishu wanneer troepen loyaal aan de rivaliserende politieke leiders, zich in september 2021 en december 2021 mobiliseren. Het komt evenwel niet tot een gewelddadig treffen tussen beide partijen.

Volgens gegevens van ACLED stijgt het geweld in de hoofdstad in juni 2021, het begin van de huidige verslagperiode. Daarna volgt het een fluctuerende lijn, met een stijging in het aantal gewelddaden in november die aanhoudt in december 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 65 incidenten als violence against civilians met 61 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/remote violence maakt in de huidige verslagperiode 137 doden, waarvan de meerderheid burgers.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de

verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw werkbadge en de foto's met uw collega's werden eerder in deze beslissing al besproken. Uw Somalische nationaliteit wordt in deze beslissing niet betwist, net zomin dat u in Duitsland bent geweest voor uw komst naar België en vanuit Duitsland naar Oostenrijk werd uitgewezen.

Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk kunnen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft namelijk een correctie van een datum, die niet betwist wordt en een verduidelijking over uw verklaringen in verband met het ziekenhuis in Qoryoley. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan deze uitleg echter geenszins overtuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Na een theoretische uiteenzetting van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet licht verzoeker toe als volgt:

"In casu heeft verzoeker zijn land verlaten omwille van Al-Shabaab. Verzoeker werd bedreigd door Al-Shabaab omwille van zijn job in een ziekenhuis van de overheid. Hij werd beschouwd door Al-Shabaab als tegenstander.

Met het oog op het Verdrag van Geneve, is de verzoekende partij van mening dat de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging overeenkomen kunnen worden gezien als in verband met een politieke overtuiging in de zin van Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet: « "Het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.».

De rechtspraak van Uw Raad is zeer duidelijk dat dit motief in een brede zin kan worden geïnterpreteerd, namelijk in de arresten n° 29 108 van 25 juni 2009, n° 29 224 van 29 juni 2009 et n° 65 678 van 22 augustus 2011, waar het wordt vastgesteld dat:

[citaten RvV 25 juni 2009, nr. 29 108; RvV 29 juni 2009, nr. 29 224 en RvV 22 augustus 2011, nr. 65 678] In casu heeft verzoeker geweigerd om de regels opgelegd door Al-Shabaab te bieden, en besloot om het land te verlaten.

Het kan dus worden gezegd dat, door zijn gedrag, wordt verzoeker geacht in strijd te zijn met de door Al-Shabaab vastgestelde regels.

Wegens zijn gedrag, vreest verzoeker te worden beschouwd door Al-Shabaab als tegenstander, en als gevold gestraft te worden. De voorziene straf voor zo'n gedrag is de dood.

Gezien de beschikbare informatie die stelt vast dat zij openbare geselingen, onthoofdingen, stenigingen en amputaties, alsook de doodstraf uitvoeren, vreesde verzoeker met redenen vervolgingen door Al-Shabaab.

Verzoeker vreest ook te worden beschouwd als tegenstander van de overheid wegens zijn gedrag, en als gevold gestraft te worden.

Deze daden vallen immers perfect binnen het toepassingsgebied van Artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet et moeten als vervolgingendaden worden beoordelen.

Immers, volgens Artikel 48/3, § 2, lid 2:

[citaat artikel 48/3, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet]

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b), c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan “om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade” en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

[citaat artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet]

De buitengerechtelijke detentie, de mishandeling gedurende de detentie, de levensomstandigheden in detentie alsook de doodstraf komen neer op een ernstige schade in de zin van Artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, die ook verboden is krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

In de tweede punt zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2. Geloofwaardigheid van zijn relaas

De grieven van de Commissaris-generaal zijn onvoldoende om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen.

Verzoeker is van mening dat de grieven van het CGVS over zijn geloofwaardigheid moeten verworpen. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Zou Uw Raad van mening zijn dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, moet Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast. Het feit dat verzoeker in het verleden al werd vervolgd leidt tot het vermoeden dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, en keert de bewijslast om.

Het CGVS heeft echter niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoeker toegang aan effectieve bescherming van de overheden zal hebben. Recente bronnen tonen dat - voor een persoon zoals verzoeker wie werd als spion

beschouwd - de risico van vervolgingen in geval van terugkeer nog bestaat. Drie weken geleden werd een man vermoord door Al-Shabaab. Hij was beschouwd als spion van de overheid:

[citaat <https://allafrica.com/stories/202110310051.html>]

Het asiel relaas van verzoeker is dus volledig plausibel in het licht van deze bron.

a) Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing stelt het CGVS vast:

[citaat bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoekende partij psychologisch een kwetsbaar profiel heeft.

Dat onterecht met dit element door de CGVS geen rekening gehouden werd.

Dit bevestigt de moeilijkheden van verzoeker om over sommige elementen van zijn relaas spontaan en in details te praten (inclusief over traumatische gebeurtenissen). Ten meer, kan het niet uitgesloten worden dat zijn psychologisch toestand een slecht invloed op zijn procedure heeft gehad. Uw Raad heeft al beslist « qu'il ne peut a priori être exclu que l'état de santé de la partie requérante ait influencé le déroulement de cette audition et la qualité de ses dépositions » (CCE, arrest n°104 205 van 31 mei 2013, punt 5.3.1). Wij zijn van mening dat een soortgelijke redenering in casu geschikt is. In dit verband vindt verzoekende partij de verwachtingen van het CGVS te streng. Wij vragen Uw Raad om dit objectief te beoordelen.

Verzoeker heeft Somalië bijna negen jaar geleden verlaten. Ten meer, was verzoeker toen 18 jaar oud. Hij heeft sindsdien in verschillende landen gewoond. Hij heeft sinds jaren in asielcentra gewoond, aan het wachten voor de erkenning van zijn vluchtelingstatus - dat is te zeggen zijn hele volwassenleven. Verzoeker is gedesoriënteerd. Dit is een direct gevolg van zijn lange asielreis en zijn levensomstandigheden als asielzoeker. Zie:

[citaat <https://doi.org/10.11143/fennia.84758>]

Een ander onderzoek legt uit:

[citaat S. Gary, « Vie d'ailleurs, corps étrangers: La reconstruction identitaire par le toucher auprès des migrants présentant un syndrome de stress post-traumatique » Médecine humaine et pathologie 2017]

Bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet de verwerende partij niet alleen rekening houden met de door verzoekster aangevoerde elementen, maar ook met alle informatie waarover zij beschikt en die van invloed kan zijn op het verzoek; dit is met name het geval wanneer de asielaanvrager, zoals in het geval van verzoeker, werd geconfronteerd met zeer traumatische gebeurtenissen en levensomstandigheden op zeer jonge leeftijd.

Gelet op artikel 48/6 § 5 van de wet van 15 december 1980 en het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud moest de Protection Officer rekening houden van het profiel van verzoeker in zijn beoordeling van zijn verklaringen. Verzoekster herhaalt dat artikel 48/6 § 5 van de wet van 15 december 1980 leest:

[citaat artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet]

Het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud leest:

[citaat CGVS-handvest]

Het CGVS heeft zijn plichten niet gerespecteerd. Het CGVS moest rekening houden van de leeftijd, sociale status, trauma en psychologisch toestand van verzoeker – ook op de dag van het interview op de DVZ en tijdens zijn eerdere asielaanvragen – om het verzoek van verzoeker te beoordelen. Quod non. De beoordeling van het CGVS was dus niet gericht op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

b) Eerdere verzoeken in Oostenrijk, Noorwegen en Duitsland

In de bestreden beslissing stelt het CGVS vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van zijn eerdere verzoeken in Oostenrijk, Noorwegen en Duitsland heeft afgelegd.

Spijtig genoeg heeft verzoeker de slechte adviezen van mensen die hij tijdens zijn asielroute ontmoet geluisterd. Als gevolg heeft hij zijn verhaal aangepast. Hij beloofde slechte adviezen en verontschuldigt zich in dit verband. Verzoeker was zeer jong. Hij heeft sindsdien begrepen dat hij eerlijk moet blijven en de waarheid moet spreken. Verzoeker verwijst naar het begrip en de wijsheid van Uw Raad op dit punt.

Bovendien, werd hij ook geconfronteerd met vertolkingsproblemen tijdens zijn eerdere verzoeken.

Daarom ontkende verzoeker zijn verklaringen bij de Noorse, Duitse en Oostenrijkse asiel instanties.

In tegenstelling tot wat de verende partij beweert heeft verzoeker dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud kenbaar gemaakt. De pagina's 11 en 12 van de nota's van het persoonlijk onderhoud spreken voor zich:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12]

Verzoeker heeft uitvoerig uiteengezet waarom het CGVS de eerdere verklaringen van verzoekster buiten zijn beoordeling had moeten houden.

Het CGVS had moeten rekening houden van de verklaringen van verzoeker in verband met zijn eerdere verzoeken in Oostenrijk, Noorwegen en Duistland, quod non.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij tasten aan zo genoemde tegenstrijdigheden niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Bovendien, volgens vaste rechtspraak:

[citaat RvS 21 februari 2002, nr. 103 869]

In casu, zijn de zogenoemde tegenstrijdigheden redelijk verklaarbaar.

Verzoeker verwijst naar de wijsheid van Uw Raad in dit verband.

c) Bomaanslag van juli 2013

In de bestreden beslissing (p. 2), verwijt de verwerende partij verzoeker dat hij geen melding maakte van een bomaanslag van juli 2013.

De verzoekende partij, had al aan de verwerende partij uitgelegd dat zo'n incident regelmatig was en dat hij, enkel van incidenten tegen de werknemers van het ziekenhuis heeft melding gemaakt.

Toch, vindt het CGVS dat dit de geloofwaardigheid van zijn werk voor dit ziekenhuis dan ook verder schaadt (bestreden beslissing p. 2).

Verzoeker is van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt zijn verklaringen over zijn problemen met Al-Shabaab - ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden – objectief te beoordelen.

Het feit dat verzoeker geen melding maakte van een aanval op Turken diplomaten – dus geen medewerkers van het ziekenhuis – doet volgens verzoekende partij geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor Al-Shabaab omwille van zijn toenmalige beroep in een overheidsziekenhuis.

In ieder geval – verzoeker begrijpt niet in welke maat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling in dit ziekenhuis.

Hoewel het ziekenhuis regelmatig het doelwit van aanvallen had verzoeker moeten exhaustief zijn in verband met alle incidenten van 2013?

Hoewel dit betreft een aanval op het ziekenhuis die acht jaar voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker plaats nam had verzoeker zich moeten dit herinneren anders kan hij niet geloofd worden?

Verzoekende partij is van mening, op basis van de onderstaande uitleggingen, dat de grieven van het CGVS te strikte zijn, in strijd met het handvest van het persoonlijk onderhoud en in strijd met de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de procedurele eerlijkheid; als gevolg moeten ze verworpen worden.

In ieder geval is dit element onvoldoende om de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling als ongeloofwaardig te beschouwen.

De verzoekende partij kan alleen maar vaststellen dat dit argument van het CGVS volledig irrelevant zijn, en als gevolg, niet genoeg zijn om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in twijfel te trekken. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

[RvV nr. 43 080 van 6 mei 2010]

De grief van het CGVS moet verworpen worden. De tewerkstelling van verzoeker in het ziekenhuis, moet als geloofwaardig worden beschouwd. In uitgeschikte orde vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing zo dat een nieuwe beoordeling, kan plaatsnemen.

d) Documenten

Volgens de verwerende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Het CGVS stelt vast dat die documenten “kunnen dit gebrek aan geloofwaardigheid niet omkeren” (bestreden beslissing p. 3).

De verzoekende partij herhaalt dat het al extreem moeilijk voor asielzoekers is om documenten te verzamelen, als geschreven door het UNHCR (“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, §§ 196-197):

[citaat UNHCR, “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”]

Daarom kan het gebrek aan bewijs niet aan de verzoeker worden verweten, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers als geschreven door het UNHCR.

Des te meer, heeft verzoeker, als op de vlucht sinds bijna 9 jaar, extra-moeilijkheden om documenten te verzamelen. De redenering van het CGVS is te strikt in dit verband.

Verzoeker deed zijn best binnen zijn mogelijkheden om documenten te verkrijgen.

Die documenten moesten samen - ook met zijn verklaringen – in concreto worden beoordeeld.

In tegenstelling beoordeelt het CGVS enkel document aparte, en nooit samen met de verklaringen van verzoeker. Deze in abstracto beoordeling van het CGVS is onvoldoende.

Bovendien bestaat er echter geen enkele regel in het internationale of Europese recht op grond waarvan een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de documenten en de asielaanvraag.

Het enige gevolg dat uit de beoordeling van de geloofwaardigheid kan worden getrokken, is de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel (artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU Van Het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming). Volgens artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU is het klaar:

- Een, de documenten die afgelegd worden door de verzoeker moeten grondig geanalyseerd zijn voor de beoordeling van het verzoek voor internationale bescherming.

- Twee, het voordeel van de twijfel is toegepast als het een twijfel in het verhaal van de verzoeker blijft.

Dit wordt ondersteunt door de rechtspraak van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het arrest M.A. c. Suisse heeft het beoordeeld dat:

[citaat EHRM 1 februari 2018, nr. 9373/15]

In het Singh e.a./Belgische arrest van 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het belangrijk is dat de asielinstanties de door de asielzoeker geproduceerde documenten grondig onderzoeken.

Het Hof bevestigde deze jurisprudentie in het arrest 2016 M.D. en M.A. tegen België:

[citaat EHRM 19 januari 2016, nr. 58689/12]

Dit wordt ook door de academica's vastgesteld:

[citaat STAFFANS, "Evidence in European Asylum Law", 2012]

Gezien van de bovenstaande elementen, was de verwerende partij verplicht een grondig onderzoek van de documenten te maken.

Als gevolgd, moet dit grief verworpen worden en de bestreden beslissing vernietigd worden.

Bovendien twijfelt het CGVS bij de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde werkkaart maar is deze appreciatie volledig ongefundeerd. De beoordeling van dit document door het CGVS is subjectief en ongegrond.

Het CGVS verwijst naar geen enkele objectieve bron om naar deze conclusie te komen. Er is ook geen enkele objectieve bron vermeld in het administratief dossier. Deze motivering schendt de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ten meer, wat betreft de foto's neergelegd door verzoeker, is verzoekster van mening dat deze appreciatie volledig subjectief is. Ter ondersteuning van deze conclusie levert het CGRA geen concreet element. Deze conclusie is volledig gebaseerd op de subjectieve appreciatie van het CGVS, wat een onvoldoende motivering vormt.

Op dit basis moet de grief van het CGVS verworpen worden.

e) Verklaringen bij de DVZ

Het CGVS is van mening dat verzoeker "tegenstrijdige verklaringen" in België heeft afgelegd, op basis van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS (bestreden beslissing p. 3).

In dit opzicht ook, klagen veel mensen over deze omstandigheden, hetgeen begrijpelijk is.

Eindelijk, moet worden geconstateerd dat de opmerking van CGVS omtrent tegenstrijdigheid tussen de vragen lijst op DVZ en verklaringen op CGVS, vaak aangehaald is. Indien dit document een processtuk is, mag niet uit het oog worden verloren dat het gehoor (op DVZ) plaatsvindt in slechte omstandigheden (haastig, met lawaai, meer personen in een zelf kantoor, soms geen herlezing, zonder advocaat, ...).

Op dit moment, hebben de asielaanvragers nog geen contact met een advocaat gehad. Ze zijn dus niet bewust van het belang van dit vragenlijst in hun procedure en het belang van een herlezing. Veel asielaanvragers rapporteren fouten na herlezing met hun advocaat of met hun sociale medewerker aan het begin van het gehoor.

Bovendien, gezien het belang van deze vragenlijsten in de asielaanvraag, plaatsen we vraagtekens bij de toepassing van de rechtspraak SALDUZ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de asielprocedure. Deze rechtspraak wordt in correctionele zaak toegepast en eist dat een advocaat aanwezigheid moet zijn gedurende het hele gehoor.

We zijn van mening dat: aangezien de bijstand van een advocaat voorzien is op het gebied van asiel, kunnen afgelegd verklaringen zonder advocaat en zonder controle op DVZ niet tegenworpen aan de asielaanvraag. Het is een schending van artikel 6 EVRM en schending van het recht op een eerlijk proces. Toch, zelfs indien dit beginsel niet kan toegepast worden op het gebied van asiel, dienen de asiel instantie bijzonder flexibel zijn betreffend de inhoud van deze vragenlijsten.

De nationale instantie kunnen niet vergeten dat de omstandigheden van het gehoor op DVZ helemaal niet ideale zijn en dat fouten en misverstanden vaak werden gerapporteerd door asielaanvragers. Het komt ook voor dat er fouten op het bijlage 26 bestaan (identiteit van de

betrokkene, geboortedatum of aankomstdatum). Op grond van deze situatie en met een zekere omzichtigheid, moet de beweerde tegenstrijdigheid worden beoordelen. In casu, moet dit opmerking eenvoudig buiten beschouwing worden gelaten.

D. TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING OP BASIS VAN ARTIKEL 48/4, §2 VAN DE VREEMDELINGENWET ALS GEVOLG VAN DE VEILIGHEIDSSITUATIE IN SOMALIË

Louter subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[citaat artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet]

De verwerende partij maakt uiteindelijk geen specifiek analyse van de veiligheidssituatie, en dus van de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van Artikel 48/4, § 2, c), omdat verzoeker niet aannemelijke heeft gemaakt dat hij uit Afgoye afkomstig is, en als gevolg, het onmogelijk is dergelijke analyse te doen.

In hoofdorde, meent de verzoekende partij dat hij genoeg heeft aangetoond dat hij uit Afgoye afkomstig is (zie supra) en dat de veiligheidssituatie in de provincie de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Het begrip van « internationaal of binnenlands gewapend conflict » werd als volgt gedefinieerd door het Hof van Justitie in een arrest Diakité:

« een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. »

Het Hof maakte in dit arrest tevens duidelijk dat de definitie van dit begrip in de zin van de Kwalificatierichtlijn verschilt van diens definitie in internationaal humanitair recht:

[citaat HvJ 30 januari 2014, nr. C-/855/12]

Het Hof stelt nog dat dit onderscheid ertoe leidt dat de erkenning van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van de Kwalificatierichtlijn niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan een bepaald organisatieniveau van de aanwezige strijdkrachten of aan een bepaalde duur van het conflict:

[Ibid.]

Bovendien herinnert het Hof aan zijn arrest Elgafaji, waarin het stelde dat het centraal element wat dit betreft de mate van willekeurig geweld is:

[Ibid.]

Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tot de situatie in Somalië niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld.

De verwerende partij betwist dat er in Somalië sprake is van een intern gewapend conflict.

Sinds het begin van 2022 zijn meer dan 430 burgers omgekomen in het conflict.

Verzoekende partij is van mening dat het geweld van hoge intensiteit in Somalië is, ook in Mogadishu. Incidenten nemen immers plaats op een wekelijkse basis, en de situatie blijft dus zeer volatiel:

[citaat <https://reliefweb.int/report/somalia/two-attacks-leave-least-20-dead-and-19-injured-somalias-lower-shabelle-region-27-july>]

Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).

Dat willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Door een complete en grondige lezing van de verschillende informaties zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In subsidiaire orde, indien Uw Raad van mening is dat de herkomst van verzoeker niet wordt bewezen, is de verzoekende partij van mening dat de motivering van de verwerende partij in ieder geval in strijd blijft met Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en Artikel 3 EVRM.

Volgens Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet:

[citaat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet]

Volgens Artikel 51 van de Vreemdelingenwet:

[citaat artikel 51 van de Vreemdelingenwet]

De verzoekende partij is van mening dat de weigering van het CGVS om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht, de verwerende partij niet vrijwaart van een analyse van het risico van schending van artikel 3 EVRM of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer.

Artikel 3 van het EVRM bevat immers de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat “en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n’ exclut pas que l’ article 3 trouve aussi à s’ appliquer lorsque le danger émane d’ une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique”, §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique,09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van Artikel 3 van het EVRM hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31). Het is de taak van het CGVS om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of de terugkeer van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

Verzoekers herkomst uit Somalië werd echter niet in twijfel getrokken.

Dit bedoelt dat verzoeker naar Somalië zal worden teruggestuurd, en dat de verwerende partij impliciet een terugkeer voorziet hetzij in Mogadishu of in een andere stad.

Zelfs als er verschillen tussen de regio's bestaan, is de situatie in Somalië in algemeen zeer precaire.

In Mogadishu is het niveau van geweld van hoge intensiteit.

Er is een humanitaire crisis (overal) in Somalië:

[citaat <https://reliefweb.int/report/somalia/somalia-cost-inaction-july-2022>]

Vorige maandag, tijdens een persconferentie in Mogadishu, heeft Martin Griffiths (OCHA) gewaarschuwd: [citaat <https://www.lesoir.be/463453/article/2022-09-05/la-somalie-est-au-bord-de-la-famine-previent-lon-dans-un-ultime-avertissement>]

Een terugkeer naar Somalië zou dus naar een schending van Artikel 3 kunnen leiden; het risico is bevestigd door een aantal recente en objectieve bronnen.

Gelet op die veiligheids- en humanitaire situatie in Somalië, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij ten minste een mogelijk gebied van terugkeer moest overwegen, zodat de terugkeer niet Artikel 3 EVRM schendt.

Ter herinnering is het de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst.

Gezien het objectieve risico van vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Somalië, als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië en de situatie van IDP's, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij kon niet afzien van een analyse van een terugkeer “alternatief” die Artikel 3 EVRM zou eerbiedigen.

De verwerende partij heeft echter geen dergelijke individuele beoordeling gemaakt. De bestreden beslissing moet als gevolg ten minste worden vernietigd.

IN CONCLUSIE,

Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaate en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft de problemen van verzoeker met Al-Shabaab.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om het dossier van verzoeker naar het CGVS terug te sturen voor verdere onderzoek van zijn problemen met Al-Shabaab.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Rekening houden met de veiligheidssituatie in Lower Shabelle en Mogadishu, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen. Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 januari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het UNHCR-rapport “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van September 2022;
- het EUAA-rapport “*Country Guidance: Somalia*” van juni 2022;
- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van 20 september 2021;
- de COI-Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 9 september 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren, ontkennen en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat hij psychologisch een kwetsbaar profiel heeft en verwijst naar het feit dat hij Somalië bijna negen jaar geleden heeft verlaten toen hij achttien jaar was, dat hij sindsdien in verschillende landen heeft gewoond, dat hij sinds jaren in asielcentra heeft gewoond en dat hij door zijn lange asielreis en levensomstandigheden gedesorïenteerd is, dat er bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming eveneens rekening gehouden moet worden met alle informatie die van invloed kan zijn op het verzoek, dat dit met name het geval is wanneer de asielaanvrager werd geconfronteerd met zeer traumatische gebeurtenissen op zeer jonge leeftijd, dat volgens het CGVS-handvest de protection officer rekening moet houden met het profiel van de verzoeker, waaronder zijn leeftijd, sociale status, trauma en psychologische toestand en dat dit in casu niet is gebeurd, wijst de Raad erop dat verzoeker het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen evenwel *in casu* niet het geval is. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Het is aan hem om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55*). De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker bij aanvang van de procedure een vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” heeft ingevuld en hierbij “*Nee*” antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ, stuk 7). Verzoeker meent thans in het verzoekschrift dat hij bijzondere procedurele noden nodig heeft, doch de Raad is van oordeel dat, mede gelet op de vaststelling dat verzoeker als meerderjarige man wordt beschouwd, die negen jaar in Europa heeft verbleven en verschillende procedures heeft doorlopen zonder dat zijn nood aan internationale bescherming werd vastgesteld, hij niet aantoonde dat hij niet in staat zou zijn geweest om tijdens de procedure te voldoen aan zijn verplichtingen of aanspraak te

kunnen maken op zijn rechten. Ook verzoekers verwijzing naar zijn mentale toestand wegens de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, die hij op geen enkele wijze attesteert of verder toelicht, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker niet in staat zou geweest zijn om aanspraak te kunnen maken op zijn rechten of te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Waar verzoeker stelt dat hij naar de slechte adviezen heeft geluisterd van mensen die hij tijdens zijn asielroute heeft ontmoet, dat hij als gevolg daarvan zijn verhaal heeft aangepast, dat hij zich hiervoor verontschuldigt, dat hij zeer jong was en sindsdien begrepen heeft dat hij eerlijk moet blijven en de waarheid moet spreken, dat hij bovendien met tolkproblemen geconfronteerd werd tijdens zijn eerdere verzoeken en daarom zijn verklaringen bij de Noorse, Duitse en Oostenrijkse asielinstanties ontkende en dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud kenbaar heeft gemaakt, dat hij uitvoerig heeft uiteengezet waarom de commissaris-generaal de eerdere verklaringen buiten beoordeling had moeten houden en dat de genoemde tegenstrijdigheden niet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten, benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas rekening kan worden gehouden met alle feitelijke gegevens in het administratief dossier, waaronder begrepen de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij voor de Europese instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming coherente en consistente verklaringen aflegt over zijn asielmotieven. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoeken in België en andere Europese landen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België op fundamentele wijze. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“U legt vooreerst tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van uw eerdere verzoeken in Oostenrijk, Noorwegen en Duitsland. Bij uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen gaf u een andere naam, geboortedatum en geboorteplaats op (Aanvraag derde Landen Noorwegen, p. 2-4). Tijdens uw interview in Oostenrijk gaf u toe gelogen te hebben over alles wat u in Noorwegen vertelde op aanraden van de smokelaar (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 8). Ook in Duitsland gaf u een andere naam en geboortedatum op (Aanvraag derde landen Duitsland, p. 5).*

Naast deze tegenstrijdigheden over uw identiteit, legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw herkomst en asielrelaas. Zowel in Oostenrijk als in Duitsland verklaarde u namelijk dat u in Qoryoley woonde en in het ziekenhuis werkte. Omdat u hierdoor indirect voor de regering werkte, zou u er door Al-Shabaab bedreigd zijn geweest en collega's zouden door Al-Shabaab gedood zijn. Toen Al-Shabaab een aanval zou hebben uitgevoerd op dit ziekenhuis zouden u en uw collega's door het leger naar Mogadishu gebracht zijn. Hier zou u nog vijf maanden verbleven hebben alvorens u het land verliet (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 3, 5, 7; Aanvraag derde landen Duitsland, p. 12-13, 15). Uw werkplaats en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend, waren dus tegenstrijdig met uw voorgaande verzoeken in twee verschillende landen.

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat de tolk in Oostenrijk dit verkeerdelijk vertaald heeft, aangezien u nooit in Qoryoley geweest bent. U zou verteld hebben over het ziekenhuis van Qoryoley, aangezien het personeel naar Mogadishu werd overgebracht omwille van een aanval van Al-Shabaab (CGVS, p. 21). In uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud verduidelijkt u dat zij vervolgens met u samenwerkten in de afdeling in Lafoole (Opmerkingen NPO). Tijdens uw interview in Duitsland besloot u hetzelfde te vertellen, aangezien ze de informatie uit Oostenrijk al hadden (CGVS, p. 22). Uw uitleg kan geenszins overtuigen. U gaf namelijk herhaaldelijk en ondubbelzinnig aan tijdens uw interviews in Duitsland en Oostenrijk dat u in Qoryoley gewoond en gewerkt zou hebben (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 3, 7; Aanvraag derde landen Duitsland, p. 12, 15). Meer zelfs, tijdens uw interview in Oostenrijk werd u geconfronteerd met eerdere verklaringen waarin u had aangegeven dat u in Mogadishu woonde en naar school was gegaan. U hield toen echter vol in Qoryoley gewoond te hebben en school te hebben gelopen (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 6) Voorts werden uw verklaringen er voorgelezen en ging u ermee akkoord (Oostenrijk: Niederschrift 6/12/2016, p. 10). Hoewel u de tolk in

Oostenrijk zou hebben aangeklaagd en tegen deze beslissing in beroep ging, wachtte u deze bovendien niet af en reisde u verder naar Duitsland (CGVS, p. 11-12). Indien deze tolk werkelijk grote fouten zou hebben gemaakt en u dit zou kunnen aantonen met een opname van het gesprek (CGVS, p. 11), kan echter van u verwacht worden dat u dit proces dan ook zou afwachten. Dat u dit niet deed, schaadt de geloofwaardigheid van deze problemen met de tolk dan ook ernstig. Uit het voorgaande kan dan ook afgeleid worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de locatie van uw werk en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben. Indien u werkelijk door uw werk in Mogadishu problemen zou hebben gekregen met Al-Shabaab kan van u verwacht worden dat u hierover van bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid zou vertellen. Dat u dit niet deed, brengt de geloofwaardigheid van werk voor dit ziekenhuis en uw asielrelaas dan ook ernstig in het gedrang.”

Verzoeker ontkent in het verzoekschrift niet dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd doorheen de verschillende procedures. Ook zijn toelichting bij de tolkproblemen die hij zou hebben ervaren tijdens zijn eerdere verzoeken, werpt geen andere licht op de motieven in dit verband in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij geen melding maakte van een bomaanslag omdat het incident regelmatig het doelwit was van aanvallen, dat het feit dat hij geen melding maakte van deze aanslag geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor Al Shabaab omwille van zijn toenmalige beroep in een overheidsziekenhuis en dat de aanslag acht jaar voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond, is de Raad van mening dat verzoekers betoog geen verschoning kan vormen voor de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent slechts de redenen waarom zijn relaas op dit punt ongeloofwaardig is: *“Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd vond er in juli 2013 een bomaanslag plaats voor het ziekenhuis, die door Al-Shabaab werd opgeëist en Turkse diplomaten te viseren. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd of er buiten de drie door u vermelde aanslagen op collega’s nog andere aanslagen plaatsvonden, maakte u hierover echter geen enkele melding. U verklaarde dat enkel die feiten plaatsvonden toen u er aan het werk was (CGVS, p 18). Wanneer u met de aanslag voor het ziekenhuis werd geconfronteerd, stelt u dat er op die weg veel aanslagen gebeurden en dat u enkel rekening hield met uzelf en uw collega’s en niet met de Turken (CGVS, p. 20). U kan hiermee niet verklaren waarom u deze aanslag, die het ziekenhuis waar u als bewaker aan de toegangsdeur werkte (CGVS, p. 9) en waarbij een dode en drie gewonden vielen, niet vermeldde, ondanks dat er expliciet gevraagd werd of er nog andere aanslagen plaatsvonden in de periode dat u er werkte. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw werk voor dit ziekenhuis dan ook verder.”*

Waar verzoeker stelt dat het extreem moeilijk is voor asielzoekers om documenten te verzamelen, dat het gebrek aan bewijs hem niet kan worden verweten, dat hij al negen jaar op de vlucht is en daardoor extra moeilijkheden heeft om documenten te verzamelen, dat de documenten samen met zijn verklaringen in *concreto* dienden te worden beoordeeld, dat er geen enkele regel in het internationale of Europese recht bestaat op grond waarvan een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de documenten en de asielaanvraag, dat het enige gevolg dat uit de beoordeling van de geloofwaardigheid kan worden getrokken de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel is en dat de beoordeling van de authenticiteit van door de verzoeker neergelegde werkkaart subjectief en ongegrond is, oordeelt de Raad dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk doet aan het feit dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. In de bestreden beslissing werd op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan de door verzoeker neergelegde documenten bewijswaarde wordt ontzegd. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“De documenten die u neerlegt in verband met uw werk voor het ziekenhuis kunnen dit gebrek aan geloofwaardigheid niet omkeren. Betreffende de door u neergelegde werkkaart dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits-) documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische documenten, waaronder werkkaarten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Het gaat bovendien slechts om een kopie, aangezien het origineel verloren zou zijn geraakt (CGVS, p. 13).*

De foto’s van Facebook die op uw eigen profiel zouden zijn geplaatst, kunnen niet aantonen dat u voor het ziekenhuis werkte. Ze handelen over de dood van collega’s, maar uit deze foto’s kan niet opgemaakt worden dat u met hen zou samengewerkt hebben in een ziekenhuis. De foto die door het profiel “Cali Muuse” werd gedeeld lijkt gemanipuleerd te zijn. De scherpte, de belichting en het kleurenspectrum van

beide gezichten is namelijk erg verschillend. Deze foto's op Facebook kunnen de ongeloofwaardigheid van uw profiel van medewerker van het ziekenhuis dan ook niet omkeren."

In het administratief dossier bevindt zich de COI Focus "Somalië. Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië" van Cedoca van 24 mei 2022 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1). Uit verzoekers eerste verklaringen blijkt overigens dat hij niet zonder persoonlijke documenten uit Somalië moest vertrekken, in tegenstelling tot de context die verzoeker schetst die gebruikelijk is voor vluchtelingen. Verzoeker verklaarde dat hij in het bezit van een paspoort met een visum voor Iran zou hebben gereisd (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 12). Hij zou dit paspoort zijn verloren in Macedonië, toen hij wel al via Djibouti, Verenigde Arabische Emiraten, Iran, Turkije en Griekenland was gereisd (*Ibid.*, p. 14).

Waar verzoeker stelt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt in slechte omstandigheden, namelijk met haast, lawaai en met meerdere personen in eenzelfde kantoor, benadrukt de Raad dat verzoeker geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden weerlegt door louter hypothetisch ter verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. Waar verzoeker nog stelt dat het gehoor plaatsvindt zonder advocaat, dat er soms geen herlezing plaatsvindt, dat de asielaanvragers zich op dat moment nog niet bewust zijn van het belang van deze vragenlijst in hun procedure en het belang van een herlezing, dat veel asielaanvragers na herlezing fouten rapporteren met hun advocaat of met hun sociale medewerker aan het begin van het gehoor, dat er bijvoorbeeld fouten op de bijlage 26 voorkomen, dat er vraagtekens moeten geplaatst worden bij de toepassing van de Salduz-rechtspraak in de asielprocedure, dat de verklaringen die zonder bijstand van een advocaat en zonder controle op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn afgelegd niet tegengeworpen kunnen worden aan de asielaanvraag en dat dit een schending van het recht op een eerlijk proces is of dat toch, zelfs indien dit beginsel niet toegepast kan worden op het gebied van asiel, de asielinstantie bijzonder flexibel dient te zijn betreffende de inhoud van deze vragenlijsten, benadrukt de Raad dat, daargelaten het feit dat "Salduz" geen toepassing vindt in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, verzoeker niet aantoont hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verslag werd verzoeker voorgelezen in het Somalisch, die het voor goedkeuring heeft ondertekend. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Verzoeker werd voorafgaand aan het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geadviseerd om steeds de waarheid te vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. Verzoeker kan met zijn betoog de vastgestelde tegenstrijdigheden aldus niet opheffen. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: "Over de problemen die u door uw werk zou hebben gekend legt u ook in België tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat u bij de aanslag in april 2013 beschoten werd, waardoor verschillende collega's om het leven kwamen (Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud had u het echter over een landmijn waarover collega's reden (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u steeds gezegd hebt dat het een landmijn was (CGVS, p. 21). U geeft hiermee echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaring bij DVZ werd u voorgelezen en u ging hiermee akkoord (Vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud maakte u geen melding van fouten of problemen tijdens uw interview bij DVZ (CGVS, p. 2). Deze tegenstrijdigheid brengt dan ook verder schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas." Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen

terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de aanhoudende droogte, de hongersnood en de miljoenen intern ontheemden, algemene informatie over de humanitaire situatie in Mogadishu betreft, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal het EUAA-rapport "*Country Guidance Somalia*" van juni 2022, UNHCR's "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022 en de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 9 september 2022 heeft ter kennis gebracht in een aanvullende nota waarin de vaststellingen in de bestreden beslissing worden bevestigd.

Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van Al-Shabaab die direct en indirect de confrontatie aangaat met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Het geweld neemt de vorm aan van schietpartijen tussen verschillende groeperingen en gerichte moord- en terreuraanslagen. Naast Al-Shabaab zijn ook ISS, de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu.

Het langdurig verkiezingsproces heeft het politieke landschap en het veiligheidsklimaat gedestabiliseerd. Tijdens de verslagperiode gaat het aantal door ACLED geregistreerde geweldincidenten in stijgende lijn. Het geweld kent twee piekmomenten, namelijk in februari 2022 en april 2022. De maanden voorafgaand aan respectievelijk de parlementaire (april 2022) en presidentiële verkiezingen (15 mei 2022).

De COI Focus van Cedoca vermeldt dat de veiligheidsomstandigheden in Mogadishu voortdurend worden opgevolgd. Als er zich fundamentele wijzigingen of ontwikkelingen voordoen die de situatie ter plaatse aanzienlijk veranderen, dan werkt Cedoca deze COI Focus zo snel mogelijk bij. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoeker niet aan dat hij over relevante informatie beschikt die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP